

alle det gamle Fællesbo. Dette har været mig en ret pinlig Observation, ikke saa meget, fordi jeg anlægger rent økonomiske Betragtninger med Hensyn til Fællesboet, men meget mere ud fra det Synspunkt, at Fællesboet er paa det økonomiske Omraade det efter min Mening ideelle Udtryk for et fuldt og helt Samliv mellem Ægtefællerne. I det Øjeblik dette Fællesbo opgives, gaar der, forekommer det mig, noget i Stykker, der gaar i Stykker et Symbol paa en Enhed, som absolut burde være tilstræbt i Ægteskabet, og maa jeg yderligere sige, at det forekommer mig ubeføjet og upaakrævet, at Loven gør denne Ændring saaledes, at ogsaa de Ægtefæller, der hidtil har levet i Formuefællesskab, nu kommer til at arrangere sig paa den nye Basis. Et saadant Indgreb i de bestaaende Retsforhold, et saadant Indgreb, som vil krænke manges Følelse, finder jeg ikke burde ske. Jeg kan ogsaa henvise til, at da „Bürgerliches Gesetzbuch“ indførte nye Regler med Hensyn til Forholdet mellem Ægtefæller, undlod man udtrykkelig at røre ved Forholdet i de allerede bestaaende Ægteskaber. Det var et Hensyn, man forstod, et Hensyn, som man viste. Dette er ogsaa et Spørgsmaal, jeg absolut ønsker optaget. Der er mange, som vil føle sig krænket herover.

Kap. X omhandler Bosondring, og jeg kan meget vel tænke mig, at Bosondringsbestemmelserne her bliver suppleret paa forskellige Omraader. Bosondringsinstituttet er sikkert blevet meget anvendt i Praksis, og jeg tror, det er et Institut, som, rigtigt anvendt, vil kunne gøre ikke saa lidt Gavn og allerede har gjort meget Gavn.

Reglerne om Separation og Skilsmisse skal jeg ikke komme ind paa i Detailler. Jeg vil kun her bemærke i Tilknytning til mine indledende Bemærkninger, at man skal vogte sig i høj Grad for at slappe Betingelserne alt for meget. Det er alt sammen at svække den Villie, Samfundet bygger paa hos Ægtefællerne, til at holde sammen. Jeg henleder særlig Opmærksomheden paa § 107 — det er rent eksempelvis —, der siger: „Har Ægtefæller levet separeret i et Aar, uden at Samlivet senere er genoptaget, bliver Ægteskabet at opløse ved Bevilling af Justitsministeriet“; og Separation faas straks, naar begge Ægtefæller er enige om det. Jeg kan vanskeligt se, hvorledes man skal bevare Forestillingen om, at Ægteskabet er livsvarigt og af Lovgivningen tænkt som livsvarigt, naar Ægtefæller ved at blive

enige om Separation et Aar derefter kan erholde Skilsmisse. Der er her Mulighed for at komme ind i Tilstande, man i øvrigt bedst har set skildret fra det romerske Rige i dets Forfald, hvor Personer havde indgaaet — jeg kan ikke huske, om det var 23 eller 30 Ægteskaber. Jeg henstiller, om man kan kalde den 29de Forbindelse, som saaledes indgaas, for et Ægteskab eller ikke meget snarere vil betegne det hele som en under Misbrug af Ægteskabets Stempel forargelig Form for Konkubinats. Vi kommer her ind paa Forhold, hvor det vil være overordentlig let at faa etableret baade et femte og et sjette Ægteskab. Samtidig skulde Lovgivningen hævde, at Ægteskabet er en livsvarig Institution! Jeg forstaar, at der er Grund til at lovfæste Regler paa dette Omraade, men jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at en væsentlig Del af Løsheden paa dette Felt stammer fra en tidligere justitsministeriel Praksis fra Begyndelsen af Aarhundredet. Indtil Alberti blev Justitsminister, var der en ganske fast og bestemt Praksis, saa fast og bestemt, at den i Virkeligheden kunde betragtes som ækvivalerende en Lovgivning paa dette Omraade. Men denne blev forladt, og man kom ind paa en Løshed, som det ikke senere er lykkedes at afløse med noget, der ligner egentlig Fasthed. Detailler i dette maa naturligvis nærmere overvejes.

Med Hensyn til § 120 vil jeg blot anføre som en ren Sidebemærkning, at naar der ved Skilsmisse kun i ganske særlige Tilfælde kan blive paalagt den ene Ægtefælle Underholdsbidrag til den anden, vil det meget ofte medføre, at specielt Hustruen af økonomiske Grunde er ganske ude af Stand til at opnaa en Skilsmisse, hun maaske var i høj Grad berettiget til at faa; hun kan altsaa være ganske bundet.

§ 122 siger, at „Bestemmelse om Underholdsbidrag til Ægtefælle og Børn træffes kun indtil videre“. Dette gælder altsaa de Separationer og Skilsmisser, som finder Sted, efter at Loven er traadt i Kraft. Saaledes forstaar jeg Paragraffen. Eller er det uden Hensyn til Regelen i § 200 Meningen, at man skal kunne optage Forholdet vedrørende allerede forlængst skilte Ægtefæller til ny Behandling? Er det Meningen, at Vilkaarene for en Skilsmisse, der maaske under de største Kvaler for de vedkommende Ægtefæller har fundet Sted for mange Aar siden, skal kunne optages til ny Behandling? Det forekommer mig at være overordentlig betænkeligt ikke